

Swedish Canada Tidningen
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
TELEFON: 1911
PRENUMERATIONSAVSKIFTET
I Canada:
Helt år i försk. \$2.00
Halvt år i försk. \$1.50
4 mån. i försk. \$1.00
I U. S. A.
Helt år i försk. \$2.50
Halvt år i försk. \$1.75
4 mån. i försk. \$1.00
I Sverige:
Helt år i försk. 3.00
Halvt år i försk. 2.00
4 mån. i försk. 1.00

Swedish Canada News
The Canadian Swedish Home and Farm Journal
P. M. Dahl,
Managing Editor
Printed and published every Thursday by the Canada Weekly Printing Co., Ltd., a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at the office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Manitoba.

DEN NU AVSLUTADE PARLAMENTSESSIONEN.

DET har äntligen lyckats regeringen att avsluta den andra sessionen av Bennetregimen i Canada. Och tack och lov för det!

Sessionen som sådan har visserligen varit sensationell, men ändå ganska platt. Den här nedan publicerade resumén över förhandlingarna ser för all del ganska "fin" ut, men börjar man granska den, finner man det hela ganska lamt.

Det viktigaste parlamentet hade att behandla var otvivelaktigt arbetslöshetsituationen. Den debatterades för övrigt även i höstas vid första eller, om man så vill, extra sessionen. Kanske borde man säga och hava rätt att säga så, att arbetslöshetsunderstöden kommo i andra i stället för, som det uppgavs, i första rummet, och att tullrevisionen var den viktigaste. Och det är ökade tullar, Bennett kämpar för och alltid kommer att kämpa för, om han än vid denna sessions slut, på grund av alltför kraftig opposition, hade nödgats göra vissa eftergifter, saker och ting, som hans industrimagnater nu skarpt kritiserar honom för.

Vid början av denna session, rättare sagt den sjunde dagen efter parlamentets öppnande, begärde mr. Mackenzie King, att en av de första viktiga frågor, som skulle komma att behandlas av parlamentet, var hur att förfara med de arbetslösa. Dagen efter framställde mr. Woodsworth samma begäran, och den påföljande dagen var det mr. Robert Gardiners tur. Hemställan upprepades vecka efter vecka, utan att något resultat följde. Först under de sista dagarna av sessionen begärde Bennett att få fullmakt att utbetala ett icke angivet belopp på sätt, han fann bäst, för att skaffa arbete till folket, som NU var arbetslöst o.s.v.

Och då han begärde "carte blanche" eller fullständig handlingsfrihet, och både vad medlens storlek och förfarandessättet beträffar, var det ju naturligt, att samtliga oppositionsgrupper vore emot ett dylikt diktatorskap.

Vi skola nu i all korthet söka redogöra för de viktigaste av de beslut, som fattats under den gångna sessionen.

PARLAMENTET öppnades i mars och fortsatte till fram i augusti. Under denna tid förekommo 96 sammanträden, varvid en mängd nya lagar antogs, berättigande gavs för utbetalning av \$400,000,000, tulltaxorna såväl som skatterna höjdes, mer än tre millioner ord yttrades, och en del undersökningar företogs. Allt för en kostnad av om kring två millioner dollar. Sammanträdena voro fyllda av drama. Där voro sensationella moment, politiska konflikter, närapå slagsmål, stridiga dagar och lugna dagar. Goda anseenden vunnos och förlorades, och på varje medborgare har det gångna parlamentsmötet satt sin personliga prägel. Nya lagar, som måste åtyldas, nya skatter ha måst betalas, och de olika beslut, som antagits, komma att ruinera en del och göra en del rika.

För att nu gå in på de viktigaste saker, som behandlats, kan man i första hand nämna Beauharnois-skandalen. Detaljerna i denna affär äro av så färskt datum, att nästan längre förklaring ej är nödvändig. Faktum kvarstår dock, att bolagets styrelse handlat på ett minst sagt oansvarligt sätt, när den för egen del roffat åt sig stora summor samt till valkampanjer utbetalat ej mindre än \$364,000 till de olika partierna. I skandalen voro svarast inblandade tre senatorer, två federala styresmän och bolagets styrelse. Den om affären igångsatta undersökningen var ej fullständig, men regeringen har ännu ej låtit förstå, att den skall fullföljas. Varför? Ja, det är väl en sak, som var och en får försöka räkna ut för sig själv.

Andra viktiga frågor voro arbetslösheten, farmhjälp och budgeten. Vad arbetslöshetsfrågan beträffar, så begärdes en "blank cheque" för de summor, som komma att utbetalas. När Bennett uppläste förslaget för nödhjälpsanlaget, gav han ej några som helst riktlinjer, varken beträffande organisationen eller huru summorna skulle utdelas mellan de olika provinserna. Om man genomläser mr. Bennetts tal, kommer man till resultatet, att:

Alla nödhjälpsunderstöd komma att utbetalas av lånade penningar och ej av skattemedel.

Ett nödhjälpsområde kommer att upprättas i västern, där farmare komma att tagas hand om under vintermånaderna. Kontrollmetoden för detta kommer med all sannolikhet att utövas av en speciell kommission.

Ett nationellt program för konstruktionsarbeten kommer att utarbetas, och kostnaderna komma att betalas av allmänna medel.

De olika provinserna komma att i första hand vara ansvariga för de arbetslösa inom respektive provinser, men regeringen kommer att generöst bidra vid direkta understöd och arbeten, som utföras som nödhjälpsarbeten. Röda Korset kommer att erhålla summor för att föda och kläda kvinnor och barn.

Arbete kommer att begäras av alla ogifta, och antagligen komma de att sammanföras i centrala arbetskamrar, och det kommer ej att givas något penningsunderstöd till någon, med undantag för desom ej kunna beredas arbete.

Bland andra viktiga beslut för allmänheten och också för allmänheten, att vad den liberala politiken samt mr. Mackenzie King och hans ministrars beträffar, finnes det intressant i skandalen, som kan läggas dem till last. Därför begärde mr. King en Kungl. Kommissions tillsättande för att gå till grunden med utredningen, men tror någon, att Bennett skulle gå in på något sådant? Anej, svartmåla andra, detta är både lätt och värdigt denne "gentleman," men att själv stå upp som en man och säga: "Vi veta, att de konservativa hava lika mycket med denna sak att göra som de liberala. Jag godkänner det liberala förslaget, att vi tillsätta en Kungl. Kommission att grundligt utreda denna härva," det hade sanningsvittnet "R. B." icke icke mod till.

Nu har samma begäran inkommit från Ontarios konservativa regering, och troligen kommer Quebecs liberala regering att fylka sig kring denna rättvisa begäran. Kanske Ontario får en kommission tillsatt för att undersöka saker och ting, som kunna hjälpa de konservativa där. Men Quebec får nog liksom det övriga Canada vänta och bida.

Denna ensidiga politik, detta diktatorskap, denna fullkomliga ignorans för vad andra tänka, har under hela sessionen stämplat vår nuvarande premiärminister. Och han är mannen, som Canada skulle vara stolt över, om han bara fick en "chance."

Oron som varnar.

För kort tid sedan publicerade vi en artikel i dessa spalter under rubriken "Krig eller ej?" I avslutning till denna artikel kan det hava sitt intresse för läsekretsen att taga del av nedanstående artikel, som för kort tid sedan, närmare bestämt den 16 juli, var publicerad i Sydsvenska Dagbladet:

NÄR världskriget var slut, förklarades det på många håll, både i detta land och annorstädes, att efter detta vore ett nytt krig att betrakta som en omöjlighet. Världskrigets ohygglighet hade nämligen lärt folken, att de internationella tvistigheterna måste lösas med andra medel än vapnets. Även demokratiens herravälde anfördes som ett starkt skäl för ett nytt krigs omöjlighet: det hade varit furstarna och ej folken, som velat ha krig. Och så framhölls det, att ett nytt europeiskt krig med säkerhet skulle komma att betyda kulturens undergång i vår världsdal, och inför en dylik eventualitet skulle intet land och ingen ansvarig statsman våga att taga på sig ansvaret för öppnande av fientligheter.

Redan den vängen blev det tal av åtskilliga insiktfulla bedömare motsagt. En av våra främsta kännare på historiens och politikens område betonade, att man tvärtom hade att befara en ny krigsperiod. All historisk erfarenhet visade nämligen, att just efter en sådan fullständig omstötning av alla gamla förhållanden och ej minst efter de inträffade omgestaltningarna inom Europas politik

skulle det dröma mycket länge, innan normala förhållanden kunde återupprättas och ett jämviktsläge på nytt inträda. Emot de störningar, som på detta sätt framkallades, skulle det ej hjälpa varken med förnuftigt övervägande eller med rena käpsloskäl.

Det kan tyvärr ej av nägon, som med nykter besinnning och oförutfattad mening granskar de händelser, som sedan freden i Versailles ha inträffat, och det tillstånd, som för närvarande råder i världen, varda förnekad eller bestritt, att skeptikerna ha fått rätt. Ej minst den allra sista tiden och de sista årgarnas bittra erfarenheter ge det vid handen. Vart man ser, hopa sig orosmoln vid horisonten. Stämningen mellan Tyskland och Frankrike har genom Frankrikes hållning gentemot presidenten Hoovers förslag blivit till ytterlighet förbittrad. Det är ej just den bild av frid och försoning, om vilken profeterna siade för tolv år sedan. Längst nere i söder anmäler Italien sitt missnöje med sakens tillstånd, och spänningen med det gamla förbundslandet Frankrike växer dag för dag. I Ungern och Österrike, som genom freden fått sina områden stympade på ett sätt, som ej tog någon hänsyn till ekonomiska, näringspolitiska eller etnografiska förhållanden, råder en begripliga grunder en dövt bitterhet eller en djup förtvivlan. Och om förhållandena i det östra Europas gamla eller nybildade stater förete en rätt tröstlös bild av förvirring, trassel, missmod och misstämning, så finns dock i hela världen ej någon oroshärd, som med hänsyn till sin explosiva kraft kan jämföras med den som är förlagd till Europas halvasiatiska stormakt. Om man i fråga om vår världsdels gamla kulturstater dock kan räkna på en stark ansvarskänsla inför risken av internationella förvecklingar, så torde en dylik synpunkt vara helt frammande för åskådningssättet i Sovjet-Ryssland. Historien vet att berättas om massor av tillfällen, då ett lands styrelse, för att råda bot på inre svårigheter och jäsande missnöje i det egna landet, har sökt en avledare i yttre krig. Tillförlitliga meddelanden ge vid handen, att man i det stora landet i öster ingalunda står främmande för dylika tankar. Sovjets hela fientliga inriktning mot den västerländska kulturen lägger denna tanke snubblande nära. Orödliga hänsyn stå i varje fall ej hindrande i vägen.

Det är en lättköpt popularitet, som man på många håll kan vinna genom att slå bort alla pessimistiska tankar och invägga sig själv och andra i den behagliga tron, att mänsklighetens krigsperiod en gång för alla är avslutad, och att året 1918 inleder den nya tid, då svärden smidas om till plogbillar. Men det kan verkligen frågas, om man ej gör ej blott sitt folk utan ock fredens sak en vida större tjänst genom att se realistiskt på läget. När till och med här uppe bland Nordens folk det uppstår de allvarligaste misshäligheter på grund av förhållanden, som